

Open brief aan de christenen van het bisdom Rouen

Op woensdag 16 november 2011 hebben leken, schrijvers van een open brief aan de christenen van het bisdom Rouen, een ontmoeting gehad met Mgr. Jean-Charles Descubes, aartsbisschop van Rouen. Yves Millou en Henri Couturier, leden van het kerkopbouwteam van het universitair theologisch centrum (CTU) en van de permanente vorming in het bisdom, en Colette Glück, lid van de "Réseaux du Parvis", hebben hem hun tekst overhandigd, die inmiddels was ondertekend door 170 personen die "verantwoordelijkheden dragen in de Kerk en in de burgerlijke samenleving". "De ontmoeting was hartelijk", verzekert Colette Glück. Mgr. Descubes heeft ons gezegd dat hij geen deel wenste uit te maken van de ene of de andere partij, maar dat het zijn rol was de onderlinge band in het bisdom te bewaken en ervoor te zorgen dat de besluiten van de diocesane synode die in 2010 is gehouden, worden uitgevoerd. Naar aanleiding van de ontmoeting hebben de leken dus de titel van hun tekst aangepast: "De open brief aan Mgr. Descubes" is geworden een "Open brief aan de christenen van het bisdom Rouen".

Wij zijn een groep katholieke leken uit het bisdom Rouen, die in een oproep van een groep priesters van Rouen vragen hebben onderkend, die het verdienen uitgebreider te worden besproken, en die betrekking hebben op het leven van onze kerk.

Als we datgene wat het Concilie leert over de roeping van alle gedoopten, serieus nemen, als we tevens ernstig kijken naar de situatie van onze kleine, verspreide gemeenschappen en naar het feit dat er meer geëngageerde en opgeleide leken zijn, die verantwoordelijkheden kunnen dragen, dan lijkt het ons dringend nodig dat wij ons ook als leken bij die ontwikkeling aansluiten ten behoeve van de katholieke kerk waaraan we gehecht zijn. Wij menen dat deze kerk te afwachtend is en dat het haar aan durf ontbreekt om tegemoet te komen aan de noden van de christenen en van de wereld van vandaag.

De Synode heeft de wens uitgesproken dat "de functies die aan de leken gelovigen zijn toevertrouwd om tegemoet te komen aan de actuele situatie in de kerk in het bisdom, officieel worden erkend". (IV.15). Maar we zouden veel verder en veel sneller moeten gaan dan wat er aan voorstellen is gedaan, opdat leken en priesters gezamenlijk verantwoordelijk worden voor de opbouw van de christelijke geloofsgemeenschappen. Deze moeten inderdaad overal en altijd het woord, het brood en de wijn kunnen delen.

Denk bijvoorbeeld aan een geloofsgemeenschap in de stad of op het platteland die verstoken is van het vieren van de eucharistie en van de verkondiging van het evangelie. Die zou dan samen kunnen komen en een of twee ervaren mannen of vrouwen, gehuwd of celibatair, kunnen voordragen voor een functie in die geloofsgemeenschap. Het zou dan aan de bisschop zijn om deze voordracht te bekrachtigen. Zonder de waarde te ontkennen van het gewijde celibaat, vrijwillig gekozen door hen die priester willen worden, is het onze wens dat de Latijnse Kerk vanaf nu op bredere basis de wijding in overweging neemt van bedienaren van de eucharistie en van het woord, zoals dat gebeurt in de oosterse en andere christelijke kerken.

We zouden ook graag zien dat de roeping van permanente diakens sterk wordt bevorderd. Daar zijn er op dit moment te weinig van, in het bijzonder in ons bisdom. Dat is een verworvenheid van Vaticanum II, waar op dit moment te weinig gebruik van wordt gemaakt.

We zouden ook graag willen dat gedoopte leken, geschikte mannen en vrouwen, het recht krijgen om te preken, een praktijk die na Vaticanum II gelukkig meer verbreiding heeft gekregen, maar die nu weer op losse schroeven wordt gezet. Velen zijn er op voorbereid door de opleiding die ze op het bisdom hebben gekregen.

Het is eveneens onze wens dat de kerk ophoudt de eucharistie te weigeren aan hen die gescheiden en opnieuw gehuwd zijn, op grond van een voorschrift dat nodeloos leed veroorzaakt. Iedereen weet overigens dat gelukkig veel priesters vanuit hun geweten afwijken van de canonieke richtlijnen.

Tenslotte is het van levensbelang dat er een echte dialoog tot stand komt tussen priesters en leken, en tussen christenen van verschillende, ja zelfs tegengestelde richtingen. Want het is dringend nodig dat we aan de mensen van onze tijd laten weten dat het eerder onze zorg is de Goede Boodschap te verkondigen dan regels op het gebied van de moraal uit te vaardigen, die door velen niet begrepen en meestal niet uitgevoerd worden.

Wij delen de ongerustheid van de priester Gérard Bessi re die op 18 oktober 2011 schreef:

"Duizenden christenen 'lopen op eieren' zonder dat er naar hen geluisterd wordt, terwijl men uitgebreid een akkoord probeert te bereiken met de 'integristen' (...). Zijn we geen getuigen van een onopvallende begrafenis van het Tweede Vaticaans Concilie?"

Ja, wij horen bij hen die verlangen naar een kerk die luistert naar de behoeften en de verwachtingen van de mannen en vrouwen van vandaag, een kerk die solidair is met hen die arm en uitgesloten zijn.

Een groep leken van het bisdom Rouen

Deze open brief is overgenomen van [Culture et foi](#), Canada. Evenals de steunbetuiging (zie hieronder) van een groep priesters van hetzelfde bisdom Rouen, Frankrijk.

o – o – o – o – o

Steun aan de oproep van de Oostenrijkse priesters (SAPA FranceP)

Priesters van het bisdom Rouen zijn solidair met de oproep tot ongehoorzaamheid van de 320 Oostenrijkse priesters: Voor een echte gehoorzaamheid aan het evangelie.

Zij zijn het eens met de tekst en voegen daar nog aan toe dat ze een kerk willen die luistert naar de behoeften en de verwachtingen van de mensen van vandaag, een kerk die solidair is met hen die arm en uitgesloten zijn.

Geschreven in een wat andere context dan de onze heeft het manifest van de Oostenrijkse priesters zijn beperkingen. Over een aantal punten kan men discussiëren, maar wij wilden niet wachten met ons bij de beweging aan te sluiten en met te proberen de zaken vooruit te helpen.

Wij verklaren ons eveneens solidair met de verklaring van de 190 Duitse theologen.

Aanvullende opmerking

1. Wij willen een kerk die, naar het beeld van Jezus Christus, aanwezig is bij het lijden, het verdriet, de mislukkingen en de hoop in het leven van de mensen. Een kerk die duidelijk laat

zien dat de liefde van God werkzaam is in het hart en in het verstand van alle mensen. Een kerk van zondaars die op weg zijn met alle andere mensen. Een kerk die probeert te herstellen wat in het leven verkeerd is gegaan.

Daarom steunen we de gescheiden en hertrouwde gelovigen die vragen of ze weer de sacramenten van de verzoening en van de eucharistie mogen ontvangen. Het gevoel van uitsluiting waaronder zij lijden, maakt het leed dat ze al hebben doorgemaakt, alleen maar nog schrijnender.

2. Wij willen een kerk die geen moraal preekt, maar die er met de mensen van vandaag naar op zoek gaat, hoe voor iedereen de wereld beter gemaakt kan worden; een kerk die laat zien hoe bevrijdend het Evangelie kan zijn; een kerk die daar aanwezig is, waar mensen verworpen en vernederd zijn, die naast de immigranten, de illegalen, de werklozen staat; een kerk die hen niet opsluit in hun verleden, maar die hen helpt toekomst en hoop te geven: de kerk van Père Wresinsky (ATD Vierde Wereld), van Abbé Pierre, van Moeder Teresa, van Zuster Emmanuelle, de kerk van Nelson Mandela, van Martin Luther King, Dom Helder Camara en de basisgemeenschappen in Latijns Amerika... En allen die overal vechten voor een rechtvaardiger wereld.
3. Wij willen een kerk die de leken volledig de plaats geeft die hen toekomt, die naar hen weet te luisteren, die hen op alle niveaus verantwoordelijkheden weet te geven, die hen, omdat ze steeds meer opgeleid zijn, de mogelijkheid geeft om te preken en verantwoordelijk te zijn voor de geloofsgemeenschappen... Er worden al pastoraal gedelegeerden benoemd om het gebrek aan priesters op te vangen. Dit kan in de toekomst alleen maar meer gebeuren. Het is niet voldoende te erkennen dat zij verantwoordelijkheden op zich moeten nemen en hen te benoemen, als zij niet tegelijkertijd de mogelijkheid krijgen de bijbehorende taken ook uit te voeren. Het doopsel toedienen, getuigen zijn bij de huwelijksluiting, en voor anderen, de ziekenzalving kunnen geven: dat zou allemaal een teken zijn dat ze echt erkend worden. Wij geloven dat de wijding van gehuwde mannen, die aan de geloofsgemeenschappen de priesters zou geven waaraan ze behoefte hebben, de uitoefening van het priesterschap zou hervormen. Die priesters zouden, met behoud van hun professionaliteit, niet meer het middelpunt van alles zijn, maar werken omringd door een gemeenschap van mensen die hun verantwoordelijkheden met hen delen.
4. Wij zijn VOOR een Kerk die het gesprek aangaat, die luistert en die met meerdere stemmen spreekt. Ons betoog wil een steun zijn voor de bisschoppen die al sinds lange tijd aan Rome om hervormingen vragen, maar die geen gehoor krijgen.
5. Wij betreuren dat er een achteruitgang te zien is vergeleken met het Tweede Vaticaans Concilie dat de Kerk definieerde als het volk van God, met een hiërarchie die ten dienste staat van dat volk. Te vaak hebben we de indruk dat we weer zijn teruggekeerd naar een piramidale kerk, met de paus, dan de bisschoppen, dan de priesters en tenslotte, helemaal onderaan, de gelovigen die passief dienen te gehoorzamen. Het Tweede Vaticaans Concilie heeft aan het bisschoppencollege de bevoegdheid teruggegeven om, in eenheid met de paus, de macht uit te oefenen over heel de kerk (LG nr 22). Die macht wordt met name uitgeoefend door de bisschoppensynode. Maar we moeten vaststellen dat die synodes op dit moment worden beheerst en beperkt in wat ze willen,

door de romeinse curie; hun vrijheid van spreken wordt gecontroleerd. Zo kunnen ook de diocesane synodes de voorstellen van de gelovigen niet aan Rome overbrengen, omdat ze alleen maar door de curie in ontvangst worden genomen.

Joannes XXIII had ervoor gestreden dat de kerk zou ontsnappen aan de macht van de curie. Wij zijn erg bang dat het ook vandaag nog de curie is die de baas is in de kerk.

6. Met andere christelijke kerken en meerdere katholieke theologen denken wij dat er niets tegen de priesterwijding van vrouwen is; die wijding zou duiden op een kerk die de moderniteit accepteert en bereid is zichzelf te veranderen onder de adem van de Geest, in plaats van een kerk te zijn als een belegerde vesting en die zwicht voor het conservatisme uit angst voor de wereld van vandaag.

Het is van belang erop te wijzen dat het team van priesters dat het initiatief heeft genomen om de oproep van de Oostenrijkse priesters te steunen, hetzelfde team is dat in 2007 in de krant *La Croix* een discussieforum heeft geopend onder de titel "Wat verwachten onze bisschoppen?".

Uitvoerend Comité: Paul Flament – Guy Gravier – René Gobbé – Jean-Marie Héricher

SAPA France

135 rue St Julien

76100 ROUEN

sapafrance@laposte.net